

El salm de la Creació

Dm, 22/09/2020 per Maria Rosa Ocaña

[Nadieżdha](#)

L'1 de setembre de l'any 1989 el **Patriarca Dimitri I de Constantinoble** va publicar una encíclica sobre la Protecció del Medi Ambient. En ella invitava a tots els cristians a pregar cada any, el primer de setembre, pel respecte i la salvaguarda de la creació, instituint d'aquesta manera aquesta data com "El Dia de la Protecció del Medi Ambient Natural".

Després de la seva mort, el seu successor va ser l'actual **Patriarca Bartolomé** que ha continuat aquest propòsit de manera molt activa i participativa, reunint grups de persones d'altres confessions i àmbits diversos, propiciant trobades de reflexió, amb aportacions científiques.

Hi ha monestirs que segueixen aquesta iniciativa i són amfitrions que ofereixen el seu espai i estil de vida a grups de persones sensibilitzades amb el tema.

De fet, des de temps immemorables, aquesta consciència sobre el respecte de tot allò que ha estat creat, forma part de l'imaginari de la humanitat, i podem observar que aquest respecte es tergiversa i es transforma en ús de poder i desig insatisfet d'exploració sense límits, destruint l'entorn natural i creat, quan l'egocentrisme de la pròpia humanitat s'erigeix en reina de la creació, per dominar-la, en comptes de conrear-la i cuidar-la.

No podem deixar passar per alt tot allò que la tradició de l'església contribueix i aporta un missatge que continua sent vigent. Així volem posar l'accent en una pregària, en comptes d'obviar-la, com si no tingués cap valor actual, ni formés part d'aquelles reflexions que hem de considerar, sinó ben al contrari, acollir-la com un incentiu que ens ajuda a prendre decisions i fer efectives les nostres accions.

Es tracta del Salm 104 (103), anomenat Salm de la Creació. No és per casualitat que l'Església Ortodoxa comença el cicle quotidià de pregàries per aquest salm de

lloança còsmic que es recita durant l'ofici de Vespres i les Vigílies. Tot ell és una celebració de la saviesa de Déu visible en l'ordre i l'harmonia de la Creació i de la Naturalesa, que ens recorda el període de l'Antic Testament, en el llibre del **Sepher Bereschit**. Aquest salm descriu la creació i glorifica la saviesa de Déu: "Ànima meva beneeix el Senyor, Senyor, Déu meu, que en sou de gran... Has fet la lluna per marcar el temps i el sol coneix l'hora de la seva posta. Heu posat les tenebres i fou la nit... que en són de grans les vostres obres Senyor, totes les heu fetes amb saviesa".

I així el creient quan ho recita vibra en el seu interior la força i la grandesa de tot allò que ha estat creat i que forma part d'ell mateix. Contempla l'equilibri necessari per fer sostenible la pròpia existència, i no destruir-la. Respecte i ús moderat. No som propietaris d'aquest món. Tots nosaltres som peregrins d'aquesta terra i ens ha d'importar, i molt, allò que deixem als nostres fills, a tots aquells que venen al darrera nostra. En la dimensió transcendent, la Creació sencera porta el misteri de la saviesa divina i es necessita tenir els ulls ben oberts per ser conscients d'aquesta dimensió.

Ben aviat, el 30 de setembre, aquí a Barcelona, un grup de persones pertanyents a diverses confessions, [protestants, catòlics i ortodoxos es reuniran en pregària](#) per commemorar una trobada amb el lema "Jubileu per la Terra". La unió fa la força i en aquests moments és bo i saludable sentir-nos copartícips, ajudants i servidors a fi de que la Terra descansi de tants despropòsits, que porten el caos i destrucció. Sí, obrim els nostres ulls i fem-nos responsables, perquè ens hi va la Vida.